

שירים*

ריטה קוגן

שפתיים

אני רוצה למקן את השפתיים שלי, דוקטור.
להזריק חמצה היאלורונית בשפתיים שלי, דוקטור.
חצי בשפה העליונה, עברית.
וחצי בשפה התחתונה, רוסית.
שיהיו מבלטות ומתוחות ודשנות ומשרבבות
במדה שנה, במדה שובה
את הלב, את העין את האזן.
פעם בקרתי במרפאה מפקפקת, דוקטור,
מרפאה מפקפקת של התאמת איברים,
מרפאה מלכלכת וחשוכה.
היה שם דוקטור אחר, ספק אם היה דוקטור.
הוא זה שחבל בשפתי, הזריק בהן רעל,
נפח אותן נגד כל המדות הטובות,
שחרר אותי לעולם בשפה עליונה מפלצתית,
עברית נפוחה עד כדי התפוצצות,
ואלו את התחתונה גלח והעלים.
נותר ממנה פסדק, לא שפה,
גזיר בשר חור.

קרסים שפוצעים שפתיים

המלים הכבושות שלי נמסות מתחת ללשון כמו לחם קדש
כמו סכריות מנטה שויצריות שלא הקלו על אף כאב גרון
אבל הסירו את לחץ הנחיתה מהאזנים,
כמו כדוריות ממתקות של תרופה הומאופתית
שאני נוטלת כשהרעב והרעד מבשרים על הצטננות הגוף.
המלים שלי דורשות להפלט, קרסים שפוצעים שפתיים.
אני כובשת אותן מחדש מתחת ללשון,
ממסה אותן ברק שממאן להקוות,
וכאשר נקוה – ממאן להבלע.

* מתוך ספר חדש בכתובים